

at Loven ikke finder Anvendelse paa de Embeds- og Bestillingsmænd, hvis Lønningsforhold ere ordnede ved nye Lønningslove efter 1ste Januar 1880 eller forbedrede ved Bevillinger paa Finantsloven, og forsaavidt en saadan ny Lønningslov træder i Kraft efter 1ste April, bortfalder Lønningsforbedringen ifølge nærværende Lov for de paagjældende Embeds- og Bestillingsmænd fra den nye Lovs Krafttræden at regne. Det forekommer mig at være en ligesrem naturlig given Bestemmelse, at for de Embedsmænd, f. Ex. Sold-embedsmændene, hvis nye Lønninger træde i Kraft den 1ste September, kommer den midlertidige Tillegsbestillingslov til Anvendelse for Tiden fra 1ste April til 1ste September, men efter den 1ste September, da de nye Lønninger ere traadte i Kraft, ser jeg ikke, hvorledes man vil kunne forlange en midlertidig Lønningsforbedring for dem. — En anden Bemærkning, som jeg nødvendigvis maa gjøre, er den, at man ved at vende tilbage til Finantslovens Bestemmelser, saaledes som det er foreslaaet ved Vædringsforslaget i § 2, Nr. 8, vil skabe den store Besynderlighed, at en hel Række af Embedsmænd, der i det foregaaende Finantsaar helt eller delvis have været udelukkede fra Dyrtidstillæg, nu faae en Lønningsforbedring, medens samtidig et andet Tal af Embedsmænd gaar glip deraf. Bestemmelsen gik jo nemlig ud paa, at de, der vare indtraadte i Statsstjenesten, efter at Finantsloven for 1879—80 var traadt i Kraft, altsaa de ny ansatte Embedsmænd, intet Dyrtidstillæg fik i 1879—80; men saaledes som Ufsattelsen nu er foreslaaet, ville de faae en Lønningsforbedring i Finantsaaret 1880—81, medens derimod de Embedsmænd, der i dette Aar bleve ansatte efter den 16de April, da Finantsloven blev stadfæstet, ingen Lønningsforbedring vilde faae. Det forekommer mig, at det vilde være meget vanskeligt at føre noget fornuftigt Forsvar for en saadan Bestemmelse; den findes hverken i det forelagte Regjeringsforslag eller i Forslaget, saaledes som det nu foreligger for det ærede Thing. Endvidere findes der ligeledes under Nr. 8 den Bestemmelse, at de Embedsmænd, der i Finantsaarets Løb, enten ved Forflyttelse eller ved Dyrkning faae Ubersstillæg, opnaa bedre Lønninger, skulle miste det Halve af Lønningsforbedringen. Jeg ser ikke ret, at denne Bestemmelse lader sig bringe i Samklang med Forlangendet om midlertidig Lønningsforbedring for de Embedsmænd, hvis Lønninger ikke ved nye Lønningslove ere bleve definitivt fastsatte efter Revisionsperiodens Udløb, medens en saadan Bestemmelse meget godt lader sig bringe i Samklang med Bevilling af et afsluttende Dyrtidstillæg til Embedsmænd, nemlig Erkjendelse af — hvad der i alt Fald i det

andet Thing stærkt blev gjort gjældende — at man for sent havde begyndt at give Embedsmændene Dyrtidstillæg. Det lader sig meget godt forklare, at man fra dette afsluttende Dyrtidstillæg udelukker de Embedsmænd, der for Fremtiden blive ansatte. Derjom man nu optager Finantslovens Bestemmelser for forrige Aar, vil altsaa Følgen være den, at de i 1879—80 ansatte Embedsmænd, som ikke have havt noget Dyrtidstillæg i dette Aar, ville faae en Lønningsforbedring for 1880—81, og at de Embeds- og Bestillingsmænd, hvem man i forrige Aar har affortet Halvdelen, paa Grund af Lønningsforbedring ville faae det fulde i Aar, hvormod de, der i Løbet af indeværende Finantsaar, 1880—81, rykke op, kun ville faae Halvdelen.

Den Betragtning, jeg er gaaet ud fra ved Udarbejdelsen af det lille Lovforslag om midlertidige Lønningsforbedringer, er den, at der vel ikke kunde være Tale om Aar efter Aar i en længere Arrække at bevilge Lønningstillæg under Navn af Dyrtidstillæg; naar det viser sig, at det, som anført af den ærede Ordfører for Vædringsforslagsstillerne, er den almindelige Synken af de ædle Metallers Værdi, som betinger en Prisstigning saa at sige over hele Vnien, kan der fornuftigvis ikke være Tale om at betegne en saadan Tilstand som Dyrtid, men der er Anledning til at lade Statens Lønninger ligesaafuldt følge med den Jorddyring af alle Fornødenheder, som de Private ere nødt til at lade Priserne paa det af dem betalte Arbejde stige i Forhold dertil. Naar man nu oveniøjebt staar ved Udløbet af den Tid, som i de gjældende Lønningslove er fastsat til Revision af disse Love, og naar det saa viser sig, at Forslaget om at indfri dette Revisionsløfte ikke har nogen rimelig Udsigt til at blive fuldtud — jeg vil endog saa sige kun i meget ringe Maal — fyldestgjort i indeværende Rigsdagsamling, forekommer det mig, at der er end større Opfordring for Lovgivningsmagten til at bevilge en midlertidig Lønningsforbedring til de Embedsmænd, som se deres billige Forventninger om gennem den forestreene Revision af deres Lønningslove at opnaa tidsvarende Lønninger skuffede, skaffe dem gennem en midlertidig Lønningsforbedring en nogenlunde passende Erstatning derfor. Denne Lønningsforbedring har ikke fra Regjeringens Side været forlangt som en Fortsættelse af Dyrtidstillæget, men den har været forlangt af Regjeringen som noget Bederlag for Ufsavnet af definitive nye Lønningsbestemmelser for de Embedsmænd, der med Billighed kunde have ventet, at saadanne allerede nu i denne Samling vare bleve trufne for deres Bedkommende.